

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa W. K. i K. K.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "Ś. [...], [...]A, [...]B" w W.
o stwierdzenie nieważności uchwał i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Dlatego nie każda skarga

kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Założenie spełnienia wymagań zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. realizowane być może przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wskazali, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 22 ust. 3 pkt 4 u.w.l. w związku z art. 206 k.c. oraz art. 22 ust. 1 i 2 u.w.l., w obu przypadkach zadając pytania dotyczące „zajęcia nieruchomości wspólnej pod nośniki informacyjne, zawierające neutralną informację z samą tylko nazwą najemcy”.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08 nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżących powyżej przesłanka.

Formułując pytania, skarżący odnoszą je do odmiennego stanu faktycznego niż ustalony przez sąd pierwszej instancji, który uznał, że w niniejszej sprawie na nieruchomości wspólnej zamieszczono nie tylko nazwę, ale i reklamę przedsiębiorcy. Ustalenia te podzielił i przyjął za własne sąd drugiej instancji. Sformułowane pytania nie dotyczą zatem stanu faktycznego niniejszej sprawy, a rzeczywistą intencją skarżących, jest próba podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy powszechne, pomimo tego, że nie podlegają one ocenie i modyfikacji przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 § 1 i 2 w związku z art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.).